

פְּנִים וּפְנִים

יונג כתב בספרו Memories, Dreams and Reflections שבמחצית השנייה של החיים, לעיתים קרובות, אנשים מעמיקים יותר בחיפוש אחר משמעות. בגיל זה נשים מתחברות שוב לשאיפות, ליצירתיות, לערכים ולחוכמה שלהן, קולן הפנימי נעשה ברור וחד יותר במישורים השונים של החיים.

לכולנו יש סיפור חיים שנותן את אותותיו בנראות החיצונית שלנו. מרביתנו מתהלכות עם דימוי עצמי המורכב ממורכבות חיינו ומשינויים שעבר גופנו. בספר "תבונת גיל המעבר" נותנת ד"ר כריסטיאן נורת'פס הסבר מעמיק יותר לאותם שינויים. היא כותבת שבשנות הפוריות ההורמונים של האישה מייצרים לעיתים קרובות מעין מסך המכסה על המודעות שלה לצרכיה האישיים. מסך זה עוזר לה להתעלם מקשייה הרגשיים וממקד אותה בפעילות המיועדת בעיקר לצרכי משפחתה וסביבתה הקרובה. ההורמונים שבגופה מחזקים רגשות של סיפוק מתפקידה האימהי. בגיל המעבר, כשמסך זה מוסר עקב השינויים ההורמונליים, תיתכן מודעות גבוהה יותר של האישה לרגשותיה, למאוייה, וגם לכעסיה. יכולתה לבקר וליצור הבחנה מתחדדת, ולעיתים קרובות היא מרגישה דחף גובר להביע את עמדתה ולחולל שינויים.

מתוך מקום של אהבה וצורך אישי, החלטתי להתמקד בעבודתי בצילום נשים בוגרות. במהלך השנים למדתי לצפות ולהתאהב בכוחן של נשים אלו. נקודת המבט שלהן רחבה וישנה פרספקטיבה עניינית יותר על החיים. לדברים הקטנים יש מימד של עומק וחשיבות ומחפשים פחות את ה-WOW והגדול.

שמתי לי כחזון להנכיח את נראות חכמתן וניסיון חייהן, לספר את סיפורן ולתת לו ביטוי ויזואלי. בכך, ניתן לאפשר לאישה מבט מחודש אל עצמה מתוך מקום של סיפוק, שחרור והנאה. כוחו של הצילום הוא בשיקוף בבואת המצלמת, מה שמאפשר לה להתבונן בעצמה באופן השונה ממבט בראי, דרך עינה ופרשנותה של הצלמת.

המבט שהמצולמת חווה מצידה השני של המצלמה הוא מבט אוהב, מקבל, מעריך, המחפש לתת ביטוי חזותי לסיפורה של המצלמת. אני מאמינה, כי המצלמת מכירה את עצמה יותר טוב מכל אחד אחר. הצלמת נמצאת כדי לאפשר לה לספר את הסיפור שלה ללא שיפוטיות ופרגון אמתי.

למה צילום?

נשים רבות לא אוהבות להצטלם משום שהן חוות תסכול במשוב שהן חוות כל פעם מחדש כשמצלמים אותן. סיפור הביצה והתרנגולת. אישה חווה חוסר נינוחות ואמון כשמכוונת אליה המצלמה. מיד מופעלת מערכת שיפוטית

וביקורתית אישית המוזנת ממסרים חברתיים והמון סיפורים פנימיים שמנהלים אותה .

חוסר האמון הזה בא לידי ביטוי ברגע הצילום והמשוב בצילומים מזין את תחושת התיסכול ובכך היא מחזקת את האמירה הפנימית שהיא לא פוטוגנית. הסוד הוא בנינוחות ובאמון שלה. כשהאישה נינוחה ונותנת ביטוי למקומות החזקים שלה, הצילום מנציח זאת והופך את הדימוי החזק והיפה לעובדה הקיימת כל הזמן. הוא הופך מתיעוד של מציאות מסוימת למציאות בזכות עצמו, ובכך לחזק את הדימוי העצמי שלה.

זוהי דרך ופעולה להקניית חוויה חיובית של נראות, לכדי שחרור, העצמה וחיזוק החוויה הנשית. באמצעות תיקוף ואישוש המבט בתוצר החדש נוצרת חוויה חזקה ואפקטיבית, המהדהדת ומשפיעה על הדימוי הגופני והדימוי העצמי.

רונית ולפר

מוזמנים להיכנס לאתר הבית שלי

www.ronitvalfer.com

